

„Нирвана“ на Коста е истински авторски принос към територията „Яворов“ и истината за поета, за твореца по принцип. Там пише „поетът“, а не Яворов. Може да се постави, тя не е във времето, не е във вчера или в онзи ден. Трябва да се влиза докрай, без съображения, без „свежданията“.

Кремена Димитрова: Мисля, че провокациите към младото поколение ще имат ефект. Направих експеримент: потърсих в интернет какво има, свързано със заглавията на двете пиеси. Три-четири статии и друго – журналистически метафори на описанието на красиви имоти или аналогии с политическия живот. Проверих дали тези две пиеси влизат в учебната програма, отговорът е – не! „В полите на Витоша“ дори не влиза в програмата за матурите. Но имам и друг интересен случай, свързан с реакциите на публиката към спектакъла на Милена Анева „Когато гръм удари“. В интернет, във форума на нашия театър, имаше най-много мнения и си личеше, че са писани от млади хора, които за първи път се сблъскват с този текст и въобще с драматургията на Яворов. Ще прочета няколко, избрани напосоки: *„Страхотни сте! Наистина това е най-великото представление на театъра“*; *„Сега ще я гледам тази постановка с класа. Досега много-много не съм ходил на театър, ама си мисля, че ще е нещо интересно, щом учителката ни го препоръчва.“*; *„Много рядко ходя на театър, защото ми е писнало от тъпотии, но ме завлякоха на това представление и съм очарован. Много красива актьорка, играе блестящо, а музиката е като филм. Благодаря ви много!“* Значи все пак младите могат да бъдат провокирани. По повод един друг коментар – *„Браво, наистина това е Яворов!“* – бих искала да се отправим към въпроса: кое всъщност е и кое не е Яворов и доколко режисьорът е свободен да се намесва?

Милена Анева: Усещането ми за драматургия е, че нещата трябва да бъдат категорични. Отворен финал, който ще те отведе незнайно къде, не ми импонира особено. Искане ми се да има категоричен финал. Това е едната причина, поради която променихме до известна степен пиесата. За мен финалът е репликата на Данаил: ако той изчезне, ще изчезне ли грехът между Бистра и Сава Попович?

Кремена Димитрова: Пламене, когато уговоряхме подготовката на тази среща, ти ми сподели много интересни неща за тази пиеса. Аз не знаех, че и тя е автобиографична.

Пламен Антов: Автобиографична е малко силно казано. Обикновено се смята, че автобиографичната пиеса на Яворов е „В полита на Витоша“. И това е така, защото тя на практика представлява жанрова преработка на философско-поетическия му дневник, както стана дума в началото на вашия разговор. Това е много точно попадение на режисьорския опит с тази пиеса – да се влезе в нея тъкмо откъм лирико-философския